

У ЗАТІНКАХ МОВЧАЛИ МАРШІ

Люба Лебедь не дочекалася весільного маршу. Не звучав після загибелі прекрасної юнки і марш похоронний. Все окуталося таїною мовчання. А рік у тім, що Люба була бійцем УПА і в далекому сорок п'ятому, натрапивши на засідку загону

НКВС, разом із бойовими побратимами по-геройськи прийняла смерть у нерівному бою.

Лише після того, як Україна, окрилившись незалежністю, дала простір для возвеличення правди, збулася мрія про справжнє пошанування

героїв. Останки загиблих Л.Лебедь, В. Савонюка, Б.Лебеда, Ф.Походая, П.Марцинкевича, А.Лесика, З.Шевчука, Я.Никитюка та ще чотирьох невідомих у 1992 році на Трійцю були перезахоронені в Ужинці. У цій процесії взяли участь сотні людей. Відбувся поминальний молебен, траурний мітинг.

Опісля представники національно-демократичних сил доклали чимало зусиль, щоб на місці перезахоронення з'явився пам'ятний знак. Зараз можна лише згадувати, скільки це коштувало моральних та матеріальних затрат. Але, врешті-решт, пам'ятник вознісся над пагорбом і зараз він стоїть, як німий свідок тих буремних літ.

Та не може бути німою людська пам'ять. У неділю біля святого і скорботного місця знову зібрався люд, щоби відслужити панахиду за убієнними.

Цього разу, на відміну від восьмирічної давнини, гурт був не таким щільним. Але, як сказав один із виступаючих на післяпанахидному мітингу, на вшанування полеглих героїв зібралися дійсно ті,

у кого серце не просякло байдужістю.

Характерно, що жителі Ужинця, навколишніх сіл самі на мітингу просилися до слова, аби повідати присутнім про славу націонал-героїчну сторінку з історії, поділитися думками про сьогоднішню Україну, про те, яким вба-

чають її завтрашній день.

Проведений захід, по суті, став виявом людського болю, пошани та сподівань на краще прийдешнє. А організували його члени Українського Народного Руху, районну організацію якого очолює Степан Говор.

Євген ЦИМБАЛЮК.

2000 рік. Хресний хід до пам'ятника.

1992 рік. Перезахоронення полеглих.

1992 рік.